

RØDT LYS, LØB

THRILLER

NOELLE W. IHLI

KRABAT

Til alle dem, der overlevede.

Til dem, der ikke gjorde.

Og til alle dem, der stadig kæmper et sted midt imellem.

NOELLE W. IHLE

RØDT LYS, LØB

THRILLER

1

AUGUST, 2006

”De er stadig lige bag ved os,” mumlede jeg og missede mod billygterne, der skinnede ind gennem bagruden. Pailletterne på min crop top skar ind i sikkerhedsselen, da jeg vendte mig rundt.

”Måske er det Green River morderen,” sagde Laura uden at tage blikket fra vejen.

Jeg fnøs, men holdt alligevel øje, mens lygterne kom tættere på. ”De har fanget Green River morderen. Jeg troede, du havde læst den blog, jeg sendte til dig.”

”Den var tyve sider lang. Og desuden, hvad skal jeg med en krimiblog, når jeg har Olivia Heath i min bil?” spurgte hun.

De gule lygter blev orangefarvede i lyset fra vores bils bremses, da hun lidt efter satte farten ned i et hårnålesving. Jeg ignorerede hende og blev ved med at stirre på forlygterne, der havde været lige bag os i en evighed på den mørke landevej.

Alt er okay, sagde jeg til mig selv. Der var overhaling forbudt-skilte langs den smalle vej, og vores tudsegamle Volvo kørte ti kilometer under fartgrænsen, mens vi tøffede opad. Det var kun naturligt, at de

blev ved med at ligge lige i røven af os.

Da jeg blinkede, så jeg to røde pletter bag øjenlågene. Det var umuligt at se, hvem der kørte i bilen – og jeg var ved at blive køresyg. Jeg stirrede ind i lygterne et øjeblik længere og forsøgte at få min hjerne til at huske nummerpladen: 2C GR275.

”Olivia? Jordan kalder Olivia. De er sikkert ved at komme for sent til balfesten. Ligesom os.”

Laura var den evige Scully til min Mulder: Altid optimistisk, fornuftig. Altid den, der kunne tale mig ned fra imaginære klippeafsætter. Men spørgsmålet, om der nu rent faktisk *var* en klippeafsats, rumsterede altid i min hjerne.

”Der står GR på nummerpladen,” sukkede jeg og vendte rundt i sædet igen. Jeg rettede på de deformede pailletter og prøvede at trække vejret dybt og langsomt i et forsøg på at berolige uroen i min mave.

”GR?” spurgte Laura og stirrede på mig, da vi kom ud af svinget.

”Green River,” oplyste jeg hende. ”Eller Gary Ridgway, det hedder Green River-morderen. Slap lige af i de der sving.” Jeg lod min hånd hvile på den skæve vindueskarm, og den kolde natteluft ramte mit ansigt som et kærtegn, der duftede af salvie.

Volvoens rude i passagersiden var faldet sammen inde i døren for nogle uger siden. Lauras søster, Tish, havde snakket om at sætte noget plastik for med noget tape, men nu, hvor bilen alligevel ikke havde aircondition, havde ruden fået lov til at blive, hvor den var.

Jeg gned mine bare arme, hvor kulden gav gåsehud. Jeg skulle have taget en jakke med. Der var altid koldere i bakkerne end i byen, men jeg havde været for travl og svedig efter arbejde til at tage mig af det.

Balfesten var begyndt for mere end en time siden, og så vidt jeg

kunne se, var vi den eneste bil på vejen, altså bortset fra den lige bag os. Laura havde ventet, indtil jeg havde fri fra Pizzahullet, så vi kunne følges på den trælse køretur derop.

Førerhuset i Volvoen lyste op i takt med, at forlygterne kom nærmere. Laura så kortvarigt i bakspejlet.

”Kig fremad. Det eneste, du skal bekymre dig om, er at undgå at få bræk ud over Tishs bil.” Hun knipsede til pelsterningen, der hang fra spejlet. ”Jeg kan stadig ikke komme mig over, at hun svigtede os igen i aften.”

”Jeg har det fint,” insisterede jeg, selv om min mave vred sig faretruende. Jeg tog et dybt åndedrag gennem næsen for at undertrykke kvalmen. ”Men ...”

”Træk vejret, Olivia,” sagde hun blidt. ”De vil bare overhale. Jeg finder et sted, hvor vi kan holde ind til siden.”

”Der er ingen steder at overhale,” mumlede jeg og ønskede, at jeg var gået med Tish på biblioteket i stedet for *at vise mig frem* i aften. ”Og det her er helt sikkert en overhaling forbudt-strækning.” Jeg blev altid urolig, når jeg kørte på den her smalle landevej på bøhlandet. Selv i dagtimerne.

”Der,” sagde Laura, tændte blinklyset og kørte ind på en parkeringsplads, der var gravet ud af skrænten på højre side.

Lygterne bag os blev, hvor de var, og så ud til også at sigte mod samme plads.

”Hvorfor overhaler de ikke?” spurgte jeg bestemt, mens jeg blev irriteret på mig selv over at overreagere. Jeg stolede ikke på min ængstelige hjerne, når det gjaldt om at identificere en trussel – den havde taget fejl alt for mange gange.

Ordene havde kun lige forladt mine læber, da et køretøj med lys i kun én forlygte – den anden bil, vi havde set, siden vi havde forladt byen – kom til syne. Den overhalede os med al for høj fart og havde nær ramt Volvoens sidespejl. Da den forsvandt rundt om hjørnet, trak bilen bag os ud på vejen og fulgte efter. I løbet af kort tid var bakkerne omkring os mørklagte igen, og stilheden havde indfundet sig; altså bortset fra lyden af Volvoens brummende tomgang.

”Se, de ventede bare på, at den idiot kørte forbi,” grinede Laura triumferende, inden hun trykkede speederen i bund og kørte ud på vejen igen. ”Ingen seriemordere.” Da jeg ikke svarede, sendte hun mig et blik. ”Har du hørt noget fra Tish?”

Jeg rystede nervøsiteten af mig og stak hånden ned i min lille bæltetaske, der sad i linningen på mine højtaljede jeans-shorts. Laura fniste, da hun hørte lyden af lynlåsen.

Jeg ignorerede hende. ”Du ved udmærket godt, at hun ikke har skrevet. Du vil bare have mig til at åbne min magiske bæltetaske.” Jeg trak ud i elastikbæltet for ligesom at understrege det. ”Jeg kan måske max have plads til en halv kiks i mine lommer. Hvor fanden skal jeg gøre af min mobil, når jeg er ude?”

”Og din peberspray, og din voldtægtsfløjte,” tilføjede Laura.

Jeg rullede med øjnene og lo. ”Du burde virkelig læse bloggen.”

Skærmen på min telefon viste en sølle bjælke i forbindelse. Jeg havde ikke fået nye beskeder, men jeg brugte lige lejligheden til at sende en besked til Tish med bilens nummerplade: 2C GR275. *Bare lige for en sikkerheds skyld.*

Hun ville ikke se den, før hun kom hjem fra biblioteket senere på aftenen. Og selv der ville hun ikke skænke den en tanke, medmindre

vi ikke var kommet hjem til lejligheden, når det blev morgen. Tish – og Laura – var efterhånden vant til, at jeg sendte beskeder med nummerplader eller slørede billeder af en tilfældig person på en tankstation, der mindede om en polititegning, jeg havde set på Twitter.

Laura vendte sig mod mig. ”Du ved godt, at vi kan vende om, ik’?” spurgte hun blidt, mens hendes smil falmede. ”Hvis du ikke er i humør til balfesten, altså ...”

”Jeg har det fint,” sagde jeg lidt mere surt, end det var meningen, mens jeg undgik øjenkontakt med hende. Jeg kunne uden problemer klare jokes om mine advarsels-sms-beskeder, bæltetaske og voldtægtsfløjte. Men jeg orkede ikke hentydninger til min sociale angst.

Jeg stoppede telefonen ned i bæltetasken og lynede den igen. Jeg prøvede at undgå at tænke på den der ene bjælke, der viste, at forbindelsen var ved at forsvinde i takt med, at vi kørte længere ud i bakkerne. Så rakte jeg ud og skruede op for den ældgamle kassettebåndoptager, der var mast ind der, hvor handskerummet plejede at være. Den var et monster, der ikke kunne smadres. Lidt ligesom Volvoen. Jeg elskede den.

”I did not wear scratchy sequins to turn around and go home,” sang jeg falsk ind over Britney Spears.

Laura havde brugt timevis på at lave det her party-mix. Først downloade sangene, så brænde dem på en cd og så over på et kassettebånd, der kunne spille på den her latterlige båndoptager.

Laura lyste op i et smil. ”Sådan, søde.”

2

Musikken holdt hele vejen frem til afkørslen og den lange grusvej, der førte til søen og bålfeften. Med et højt klik begyndte kassettebåndet at spille den anden side, da vi kørte over et hul i vejen. Da Britneys stemme lød igen, var den langsom og forvrænget, som var den blevet dyppet i sirup.

”Britney? Bliv hos os,” heppede Laura, mens sangen blev forvandlet til en sær, hylende lyd. Båndoptageren summede, udstødte en brat omgang statisk støj og gik så fuldstændig død. ”Nå, ikke,” grinede hun og skruede op og ned for volumenknappen et par gange.

Jeg smilede og lod min arm hvile på kanten af det åbne vindue. Jeg lod hånden dykke op og ned i vinden. *Det bliver sjovt til bålfeften, forsikrede jeg mig selv om. Du har det altid sjovt, når du først er der. Bare bliv sammen med Laura.*

Den nervøse boblen i maven var der stadig. Jeg lænede mig en smule ud ad vinduet og fulgte Mælkevejens slørede spor over nattehimmelen, indtil det forsvandt bag en bakkekam på højre side. Volvoen tøffede langsomt op ad stigningen til tonerne af en symfoni fra nattens dyr.

En dæmpet kradsen inde bag instrumentbrættet brød med ét den monotone lyd af den ældgamle motor. Sikkerhedsselen låste, da jeg

flyttede mig i sædet. Der var det igen: En stille pulsen.

”Kan du høre det? Jeg sværger, der er noget derinde.”

Laura slap rattet og daskede til instrumentbrættet. Lyden holdt inde. ”Jeg tror måske, der er noget, der lever derinde i det der hul og gnaver i ledningerne,” sagde hun så og trak på skuldrene, som om hun havde fortalt mig et eller andet om vejrudsigten. ”Jeg hører det også, nogle gange, når jeg er ude at køre. Det samme gør Tish. Det er sikkert bare en mus.”

Jeg stirrede vantro på hende. ”Hvis jeg ser en skide mus på vej ud af instrumentbrættet, så laver jeg et rullefald ud ad døren.” Jeg skælvede. ”Om jeg fatter, hvorfor Tish har købt den her bil. Det er et mirakel, at den i det hele taget kan køre.”

Laura trak upåvirket på skuldrene igen. ”Hun fik den billigt af Tonys ven. Den kostede et par tusinde. Han sagde endda, at hun kunne få den til halv pris, hvis hun gav ham et blowjob.”

”Okay, stop bilen,” sagde jeg, mens jeg lod, som om jeg var ved at kaste op, og rakte ud efter dørhåndtaget.

”Olivia,” hvinede Laura og trykkede bremsen i bund.

”Det er bare for sjov,” grinede jeg. ”Næsten. Sagde han virkelig det til Tish?”

Laura rullede dramatisk med øjnene. ”Jep.”

”Mens Tish og Tony stadig var sammen?”

”Jepper.”

”Hvor klamt.” Jeg lænede mig frem i sædet og så ud over bakkerne i mørket. Hvis jeg huskede rigtigt, var vi kun tyve minutters kørsel fra søen, når vi først kørte ud på grusvejen.

”Hvordan har Tish det egentlig?” spurgte jeg efter et stykke tid.

”Hvis det ikke var for den skål med cornflakesrester i vasken hver morgen, ville jeg ikke engang vide, at hun stadig sov i lejligheden.”

Laura sukkede. ”Hun er okay – tror jeg. Jeg har heller ikke set hende på det sidste. Siden de slog op, har hun været totalt sær.”

Jeg nikkede, mens jeg lyttede efter musen, der krattede rundt inde bag instrumentbrættet. Tishs drama var en rar afledning. Tish og jeg var veninder, men vi havde aldrig været særligt tætte. I modsætning til mig og Laura, der havde været uadskillelige siden syvende klasse.

”Jeg troede ellers, at hun ville komme i aften. Det har hun da skrevet på Facebook. Hvorfor blev hun hjemme?”

Laura sagtnede farten for at undvige endnu et hul i vejen. ”Aner det ikke. Hun skrev, at hun blev på biblioteket, og at hun kom sent hjem.” Hun trak igen på skuldrene. ”Jeg er sikker på, at hun bare ikke har lyst til at løbe ind i Tony til balfesten.”

Jeg nikkede langsomt. ”Tror du, han kommer? Det er ikke rigtig en Deltatype-ting.”

”Deltatype?” grinede Laura. ”Du mener, som en reklame for AXE-deo?”

”Præcis,” grinede jeg med.

Laura løftede det ene øjenbryn og smilede. ”Håber *du* måske, at Tony dukker op?”

Varmen steg op i mine kinder. ”Aldrig. Han har ligesom været forlovet med Tish, din tosse.”

Jeg havde set massevis af billeder af Tishs kæreste, og kortvarigt forlovede, på Facebook, men havde kun mødt ham et par gange. En gang havde jeg set ham i den anden ende af rummet til en fest, og en enkelt gang havde han siddet i vores sofa. Vi kendte ikke rigtig

hinanden. Jeg huskede den smilende, solbrændte dreng, iklædt en Band of Horses T-shirt, jeg havde set på Tishs profil. Han så afsindigt godt ud.

Laura sukkede og fejede sit pandehår væk fra ansigtet. ”Det er rigtigt. Han er ødelagt for alle os andre nu.”

”Jeg blev overrasket over, at Tish ...” Jeg vidste ikke helt, hvordan jeg skulle gøre den sætning færdig. Både Laura og jeg havde været noget overraskede, da Tish og Tony blev kærester sidste år. Han var den type, som min far ville have kaldt *et rigtigt mandfolk*. Flot, charmerende og en af de få førsteårsstuderende, der var kommet med i Deltabroderskabet. Selv om jeg elskede Tish, så var det ikke svært at se, at hun var Tonys direkte modsætning: stille, sky og måske en lille smule kedelig, hvis jeg skulle være led. Hun mindede ret meget om mig. Det var altid Laura, der havde været vores lille gruppes udadvendte midtpunkt.

Laura fnes. ”I det mindste har du Ziggy.”

Jeg lo, men en knude voksede i maven ved lyden af hans navn. ”Stop! Jeg orker ikke at snakke om ham i aften.”

Ziggy, som jeg nu vidste, var en forkortelse for Zachariah, var den super akavede undervisningsassistent, der altid gloede på mig, når vi havde undervisning. Vi havde fundet hans Facebookprofil en aften og fundet ud af, at han var medlem af en rollespilsgruppe på uni. Ziggy var en slags troldmand.

I sidste uge, i endnu et forsøg på at komme mere ud, havde jeg sagt ja til at gå ud med en cute fyr, jeg havde fundet på nettet. Hans profilbillede lignede på ingen måde ham, der skrev sære kommentarer til mine opgaver, som ”Me likey” eller ”Bomb diggity”. Det gik først op for mig, at det var Ziggy, da vi mødte hinanden på Spacebar som

aftalt. Alt blev endnu værre, da han fortalte, at han havde genkendt mig på mit billede. Jeg skyndte mig at finde på en undskyldning om en nødsituation i min familie, og var stukket af, så hurtigt jeg kunne. Da jeg kom hjem, slettede jeg min profil med det samme.

”Har du hørt fra professoren?” spurgte Laura.

Jeg nikkede. Laura havde overtalt mig til, at jeg skulle sende en mail til vores underviser om, hvad der var sket, men jeg havde det stadig mærkeligt med det hele. ”Ja, det glemte jeg at sige. Han skrev i går med en lang undskyldning og forklaring om, at det også var sket på et andet semester. Så lang historie kort: Ziggy er ikke længere vores undervisningsassistent.”

”Sådan! Sikke en klamrian.”

Jeg holdt vejret, da bilen kørte ud mod skråningen langs vejen, der fortsatte ud i mørket forbi lyset fra bilens lygter. Jeg rykkede et par gange i min slidte sikkerhedssele og håbede, at den var lavet til at holde på trods af bilens øvrige tilstand. ”Jeg har ikke være oppe ved Coffee Creek i en evighed. Hvor langt er der endnu?”

”Coffin Creek,” rettede Laura mig.

Jeg rullede med øjnene. ”Jeg hader det navn. Behøver vi virkelig bruge det. Der er ingen kister. Kun mudret vand og øldåser.”

”Det er da sjovt. Og desuden er hende den førsteårsstuderende, der forsvandt, begravet der.” Hun sendte mig et onskabsfuldt grin.

Jeg sukkede. ”Hendes navn er Ava Robles. Og hvis de vidste, hvor hun var begravet, ville hun nok ikke stadig være forsvundet, vel? Hvis du havde læst den blogpost, jeg sendte dig, ville du vide, at de aldrig har fundet hendes lig.”

Den kommende førsteårsstuderende, Ava Robles, var forsvundet ved

Coffin Creek for tre år siden. Det samme år Laura og jeg var begyndt på University of Idaho. Vi kendte hende ikke. Der var ikke nogen af os, der var på gæstelisten til den fest.

Ava var en af de førsteårsstuderende, der var med til den eksklusive studenterforeningsfest, der lå i slutningen af rusugen. Alle på universitetet kendte hendes historie. I ugevis efter hendes forsvinden i begyndelsen af semesteret havde politiet travlt med at interviewe alle, der var med til den gigantiske togafest.

Da rygterne, godt hjulpet på vej af nogle bloggere, var begyndt at sprede sig om, at hun var blevet begravet ved Coffin Creek, var politiets dykkere deroppe for at gennemsøge det mudrede vand. De havde fundet nul og niks. Politiet gættede på, at rygterne var blevet startet for at få dem til at kigge andre steder i efterforskningen. Det virkede, men rygterne og stedets nye øgenavn havde hængt ved lige siden.

Den eneste af Avas ting, der nogensinde var dukket op, var hendes taske og telefon, der var blevet smidt i en salviebusk i udkanten af området. Alt, hvad nogen vidste om den sag, var, at Ava havde været ved festen det ene øjeblik, og væk det næste.

Der var ingen spor af blod. Ingen tegn på kamp. Ingen vidner, der havde set noget som helst mystisk.

Alle gik ud fra, at hun var død. Der var endda nogle, der foreslog, at hun kunne være blevet ædt af en puma. Det var ikke sandsynligt, men det var heller ikke helt umuligt. Ud over universitetet i nærheden, så var den her del af Idaho noget af et vildnis. Bakkerne fortsatte i en uendelighed i alle retninger.

Jeg skælvede. At sidde her og tænke på Ava Robles hjalp ikke ligefrem på min nervøsitet. ”Hvornår er vi der?” spurgte jeg.

Laura trak på skuldrene. ”Om et kvarter eller sådan noget. Har din mave det bedre?”

”Alt er fint,” insisterede jeg uden at nævne alle de nervøses bobler dernede. ”Men jeg fryser helt vildt.” Jeg gned mine arme og ønskede igen, at jeg havde taget min jakke med. Ved den sidste bålfejt, vi var til, brændte bålet så vildt og varmt, at en af bilernes kofanger smeltede.

”Jeg fryser også. Men hvis jeg dækker mine arme til med den her top på, så ligner den en gammel papirpose.” Hun pegede på sin højhalsede bomuldsbluse, der på ingen måde lignede en papirpose. ”Jeg lærer det aldrig. Se, om du kan få varmen til at virke. Tish var helt sikker på, at den fungerede.”

Jeg drejede den store knap ved siden af radioen helt over mod rød. Den lavede en klikkende lyd efterfulgt af et dæmpet suk. ”Det bliver et nej. Det kan godt være, at vi bliver nødt til at sende Volvoen til de evige jagtmarker.” Jeg klappede vindueskarmen. ”Vi elsker dig, men du er ved at falde fra hinanden.”

Jeg opgav at få varme på, lænede mig tilbage i sædet og rørte ved mit hår. Jeg havde fået det klippet fra hofte længde til en smart, lang page for et par dage siden, og mit hoved følte stadig helt utroligt let uden al den ekstra vægt. Jeg studerede Lauras lange hår ud ad øjenkrogen. Det lå ned ad hendes ryg og var så hvid-blond, at det næsten lyste ved siden af sædets grå stof. I sjette klasse havde vi farvet vores hår. Lauras var blevet næsten overjordisk hvidt, og mit mørkebrune hår havde fået orange pletter, jeg ikke helt var kommet af med før ottende klasse.

”Var det en fejl at klippe mit hår?” spurgte jeg.

Hun smilede og trådte på bremsen, da de lysende øjne fra en hjort dukkede op i siden af vejen, inden dyret sprang videre ud i natten.

”Stop dig selv. Det ser fantastisk ud. Det har jeg jo sagt. Det får dine øjne til at se kæmpestore ud.” Hun greb en håndfuld af sit eget hår. ”Mit føles som halm for tiden, hvordan får du dit til at skinne sådan?”

Jeg kastede dramatisk med mit hår. ”Tak. Det er helt sikkert alt sammen fra Pizzahullet. Alt det olie, man får i håret. Det er som madlugtende conditioner.”

Laura sukkede højlydt. ”Endnu en grund til, at jeg skulle have taget fri i sommersemesteret og fundet et arbejde. Jeg kan ikke komme mig over, at vi skal have idræt stadigvæk. På universitetet. Er vi ikke sådan en slags voksne nu? Hvorfor bliver jeg tvunget til at løbe?”

Jeg stak mine kolde hænder inden under min bluse, mens jeg holdt udvig efter spøgelsesøjne fra hjorte i siden af vejen. ”Er vi helt sikre på, at det var den rigtige afkørsel?”

Af gammel vane så jeg på Volvoens ur i instrumentbrættet, selv om jeg vidste, at det ville vise 3:03 uanset, hvor længe vi kørte. Vi var så langt ude i bakkerne nu, at jeg var sikker på, vi var blevet slugt af selveste natten.

Jeg hørte ikke hendes svar. Vi kørte opad i et sving og passerede et smalt ATV-spor, der førte ind i bakkerne.

En pickup truck.

Alt er ok, sagde jeg til mig selv og forsøgte at manifestere min indre Laura.

Det øjeblik vi kørte forbi, tændtes bilens lygter og blændede skarpt lys ind i vores bakspejl, mens motoren satte i gang, og bilen fulgte efter os.

3

”Det er den samme bil,” mumlede jeg.

”Hvad? Hvordan kan du vide det?” spurgte Laura distræt, mens hun kørte uden om endnu et hul i vejen.

Jeg kneb øjnene sammen og stirrede i bakspejlet ind i de blændende lygter.

”Samme nummerplade: 2C GR275. Jeg sendte den i en besked til Tish før.”

Laura sendte mig et blik. ”Alt er okay, Olivia. Selv, hvis det er den samme bil, er det okay. De er kørt af her. De er helt sikkert på vej til bålfesten. Måske er det et par, der lige skulle have en lille hyggepause.” Hun smilede og rullede sit vindue ned. Hun stak hånden ud og signalerede, at de skulle overhale os.

Jeg gloede forundret på hende, mens hun helt roligt svingede med hånden i luften.

Da bilen bag os ikke overhalede, satte hun farten ned og viftede endnu voldsommere med hånden, der så kridhvid ud i billygternes skær.

”Kør nu udenom, din nar,” sang hun næsten.

Jeg lynede lige så stille min bæltetaske op og tog min telefon frem.

Intet signal, og batteriet var nu kun på fem procent. Jeg skældte mig selv ud for ikke at have slået roaming fra tidligere, gjorde det så og klappede min telefon sammen.

”Røvhul,” mumlede Laura og så irriteret ud. Hendes lilla læbestift så sort ud i mørket. ”De kunne da i det mindste slukke for det lange lys. De blænder mig. Jeg finder et sted, hvor vi kan holde ind til siden. Vejen er supersmal lige her.”

Hun trykkede speederen i bund, og Volvoen fik fart på igen.

Bilen bag os fulgte med.

”Skal de absolut ligge lige i røven af os?” knurrede Laura og lænede sig fremad, så det skarpe lys ikke blændede hende fuldstændigt. ”Den gode nyhed er, at hvis de kører ind i os, så er det ikke Tishs bil, der skal til mekanikeren. Den har været smadret de sidste ti år.”

Pickup trucken blinkede med sit lange lys igen og igen, som var den ved at sende en besked i morsekode.

”Slap nu af,” kaldte Laura og trådte et par gange på bremsen, mens vejen drejede igen og fortsatte i endnu en stigning. Volvoens fart dalede kraftigt, mens den oksede sig opad.

”Der burde være ...” begyndte jeg, netop som bilen bag os drejede skarpt ud på vejen og kørte op på siden af os på den smalle grusvej. Den kom så tæt på os, at hvis Laura havde rakt hånden ud, kunne hun have rørt ved dens sidespejl.

”Hvem er det?” spurgte hun med øjnene fastlåst på vejen, hvor vi nærmede os det næste sving. ”De bliver da helt smadrede, hvis de bliver der, og nogen kommer rundt om hjørnet mod os,” tilføjede hun let, som om det var et ønskværdigt scenario.

Jeg svarede ikke med det samme, mens jeg stirrede ind i mørket bag

Lauras åbne vindue. Jeg havde i hemmelighed håbet at få øje på nogen, vi kendte, eller i det mindste en bil fyldt med tilfældige uni-drenge med hvide smil, der grinede ad vores skræmte øjne. Men da bilen et kort øjeblik var lige ud for Volvoen, så jeg kun silhuetterne af to mænd indeni, der begge stirrede fremad. De havde begge mørke hoodies på, der var trukket helt op over deres hoveder, så man kun lige kunne se antydningen af deres profiler. Ingen af dem så på mig.

Jeg havde det, som om jeg lige var blevet smidt i et bad med isvand, på trods af, at mobilen i min hånd var våd af sved. *Det er skidt det her*, sagde min mavefornemmelse. *Er du sikker?* spurgte min hjerne.

”Hvem er det?” spurgte Laura igen, mens bilerne fortsatte deres parløb op ad vejen.

Et varmt skud adrenalin smeltede noget af isen i mine årer.

”Kender vi dem? Måske genkender de Volvoen. Den er svær at overse.”

”Det er ikke nogen, vi kender,” hviskede jeg og knugede sikkerheds-selen på mit bryst. Begge mænd stirrede stadigvæk fremad. Ingen af dem havde så meget som set i vores retning. ”Skal ... skal jeg ringe til politiet?” spurgte jeg forsigtigt i håbet om, at Laura ville forsikre mig om, at svaret på det spørgsmål var nej. At der var en eller anden meningsfuld og uskyldig grund til, at de her mænd legede den her leg med os. På trods af alle de gange jeg havde gentaget de mange mottoer fra mine yndlingsbloggere – *Vær på vagt – hold dig i live. Til helvede med høflighed. Vær sikker – bliv ved med at være sær* – så vidste jeg, at jeg kun ville ringe til politiet, hvis jeg var ved at blive slået ihjel.

Jeg flyttede en finger hen over opkaldsknappen på min telefon og lod den svæve der. Stadig intet signal.

”Jeg – jeg ved det ikke. Hvordan ser de ud?” forlangte hun. For første gang lød hun urolig.

Bilen blev ved siden af os et stykke tid. Så gassede den voldsomt op og overhalede. Luften blev fyldt med duften af brændt gummi og støv, da den kørte ind foran os og forsvandt rundt i næste sving.

Jeg rystede på hovedet og kunne næsten ikke tro på, hvad jeg havde set.

”Jeg er ikke sikker. Jeg – jeg kunne ikke se ret meget, men jeg synes, vi skal køre tilbage. Der er to fyre derinde. Ingen af dem ville se på mig, og de havde begge hoodies på, der var trukket helt op over deres ...”

Laura gispede, da vi kom rundt i svinget.

Røde bremselygter skinnede lige foran os.

4

Laura skreg og trykkede bremsen i bund. Hendes blonde hår fløj fremad i kanten af mit synsfelt, før jeg lukkede øjnene og gjorde mig klar til sammenstødet. Bilen slingrede og stoppede så brat. Jeg holdt øjnene lukkede og fokuserede på min puls, der bankede højlydt i mine ører, og lyden af Laura, der hev efter vejret i små, korte stød. Der var ikke noget glas, der var smadret. Der var var ikke nogen lyd af metal, der blev mast.

Vi var stoppet i tide.

Da jeg åbnede øjnene, kunne jeg se, at Volvoens kofanger var så tæt på den anden bils bagsmæk, at jeg ikke kunne mase mig imellem dem. Lyset fra deres baglygter blandede sig med vores forlygter og omkransede bilens forende i et ildevarslende lys.

I det dæmpede, røde lys så jeg, at Laura endnu ikke havde sluppet sit dødsgreb om rattet.

”Fuckhoveder,” hvæsende hun stille med bævrende stemme.

Hun rakte ud efter dørhåndtaget, men jeg greb hende i ærmet.

”Ikke gå ud af bilen. Jeg ved ikke, hvad de vil, men jeg har en dårlig fornemmelse – virkelig dårlig. Bliv i bilen.”

Et sekund så det ud, som om hun havde tænkt sig at diskutere det

med mig. Hun åbnede og lukkede munden.

Trucken foran os havde ikke flyttet sig en millimeter. Det var, som om dens passagerer ventede på, at vi gjorde noget.

”Skal vi ikke bare køre hjem? Glemme den balfest,” tiggede jeg. ”Jeg er megabange.”

”Træk vejret, Olivia,” hviskede hun uden at tage blikket fra bremse-lyset. ”Vi er der næsten.”

Hun havde ret. Det ville tage os næsten en time at køre hjem. Ville det trods alt ikke være mere sikkert at køre hen til festen? Iskold angst roterede i min mave og fik mig til at føle mig træt og tung, på trods af adrenalinen, der fyldte mine årer og gav mine ben lyst til at løbe langt væk.

”Please, Lau...” Jeg sank en klump uden helt at være sikker på, hvad det var, jeg ville have hende til at gøre. Min stemme lød alt for høj, hurtig og på eller anden måde nøgen ved det åbne vindue ved siden af mig. Jeg holdt vejret og lyttede efter, om der skulle være nogle andre, der kom kørende bag os.

Der var intet.

”Måske ...” Laura tav et øjeblik og forsøgte så igen. ”Måske ...” Hun lod sætningen dø ud.

Vi stirrede på de to firkantede, sorte silhuetter i bilen foran os.

Så bandede hun stille. ”Fuck det her. Vi vender om.”

Min lettelse varede kun det øjeblik, det tog mig at indse, at med den størrelse, Volvoen havde, ville det tage mindst tre forsøg at vende den på den smalle vej, uden at ryge ud over kanten.

”Okay, du skal bakke så langt tilbage, du kan, op ad bakken, og så kør langsomt fremad,” hviskede jeg med rystende stemme, mens jeg

forestillede mig, hvor langt der var ned fra kanten af vejen. Der var ikke noget autoværn så langt ude på landet. ”Vi kan køre lidt hurtigere, så snart vi kommer ned ad bakken, men ...” Jeg stoppede med at tale, da bremselysene foran os gik ud, og trucken trillede ud midt på vejen.

Laura sendte mig et blik, og jeg holdt øjnene rettet mod chaufføren, der stadig kun var en bulet silhuet i vores forlygter.

”Forsøger de at vende eller hvad?” spurgte Laura forvirret.

Nej. Vi kunne ikke komme forbi trucken nu, selv hvis vi ville.

”Ej, seriøst?” Lauras stemme var i et temmelig højt toneleje og emmede af forundring, da hun rykkede i gearstangen og satte Volvoen i bakgear. ”Har du stadigvæk din mobiltelefon?”

”Vi- vi har ikke noget signal,” stammede jeg.

”Måske kan vi alligevel ringe til 9-1-1?”

Endnu en bølge af adrenalin susede gennem mine årer og fik mit hjerte til at pumpe endnu hårdere. Laura var også bange nu. Det var hende, der ville ringe til politiet. Af en eller anden grund gjorde det mig endnu mere bange, end mændene i bilen.

Jeg åbnede telefonen og rystede frustreret på hovedet. ”Jeg har kun fem procent batteri tilbage. Den er ved at gå død. Giv mig din,” sagde jeg og stoppede min telefon tilbage i bæltetasken. Trucken holdt der stadig.

Laura holdt blikket på trucken og kørte lige så stille fremad, mens hun slap rattet med den ene hånd og viftede mod bagsædet. ”Den er deromme, skynd dig.”

Jeg drejede mig i sædet og rakte hånden bagud. Jeg fumlede gennem junkfoodskrald, et par sko og et par ret store shorts, der måtte tilhøre Tony, inden jeg fik fat i Lauras telefon. Jeg drejede tilbage lige tide til

at se bevægelse i udkanten af mit synsfelt.

Døren i truckens chaufførside var lige blevet åbnet.

”Skynd dig, skynd dig,” kaldte jeg og åbnede hendes telefon. Mine rystende fingre fandt de rigtige taster.

Laura trådte gaspedalen i bund, og Volvoen hoppede fremad og stoppede så lige tæt nok ved kanten. Jeg stivnede og holdt fast i telefonen med fingeren svævende over opkaldsknappen.

En mand steg ud af trucken. Der var noget sært ved hans ansigt. Det havde en mærkelig form.

Det ødelagte vindue i min side føltes pludselig som et hul i Volvoens panser i stedet for bare en ubelejlig ting.

”Kør, Laura,” skreg jeg, mens panikken rev i halsen. Jeg tvang blikket væk fra lyset fra de røde bremselygter og skyggen af personen, der var på vej mod os. Jeg tvang mig selv til at fokusere på telefonen. Tryk 9, så 1 og så 1.

En stemme i min hjerne skreg, at det her var sådan vi ville dø, mens en anden stemte i med, at det hele bare var en misforståelse og noget, vi ville grine ad senere.

”Det er okay,” sagde Laura og satte bilen i bakgear.

Jeg fik omsider trykket på opkaldsknappen og satte telefonen til øret. Telefonen bippede stille. Jeg så på displayet.

Ingen forbindelse.

Uanset, om vi havde brug for det eller ej, så var hjælpen ikke på vej. Volvoen bakkede en smule og standsede så helt.

”Den gik i stå,” gispede Laura og drejede nøglen, mens hun trykkede koblingen i bund.

Jeg anede ikke, hvordan man kørte med manuelt gear, så jeg var

ikke helt sikker på, hvad hun mente. Det eneste, jeg vidste, var, at motoren var gået helt i stå, og dens brummen var nu erstattet af lyden af fodtrin på vej i vores retning.

Jeg så op. Chaufføren var allerede halvvejs. Nu gik døren i passagersiden også op. Begge mænd var på vej mod Volvoen. Måden, de gik på, fik det til at løbe koldt ned ad ryggen. De var ikke på vej for at sige hej.

De var ude efter os.

Omsider så jeg deres ansigter i lyset fra vores forlygter. Var jeg ved at blive skør? Havde al adrenalinen i mit blod fået mig til at se syner? Deres ansigter var ikke rigtige ansigter, men nærmere vansirede med store, sorte cirkler om øjnene. Ansigtet til højre var sygeligt hvidt, og det andet nærmere rødbrunt. De havde begge munde, der var forvredne i groteske smil.

Det tog mig et øjeblik at opfatte, at det ikke var hud, men at de havde latexmasker på. Det gjorde ikke ligefrem frygten, der rullede i mine blodårer mindre.

”Laura,” hviskede jeg med hæs stemme, og små, sorte pletter dansede for øjnene. Var jeg ved at besvime? Jeg tænkte på hvert eneste afsnit af Dateline, jeg havde set, hver eneste true crime-blog, jeg havde læst. De begyndte alle sammen sådan her. Og de sluttede på samme, forudsigelige måde.

Vores episode ville begynde med to uni-piger iført upraktisk tøj, lige fra min pailletop til Lauras hvide, ærmeløse trøje, på vej ud midt i ingenting på bøhlandet for at have en nat med bodyshots og hook-ups i bakkerne. De ville vise en dramaudgave af os med B-skuespillere, der ville sidde i bilen og grine og snakke om drenge. Måske ville de endda vise den gamle kasetteafspiller, hvis de havde lavet deres research.

De ville ikke vide noget om mændene i maskerne. Ingen ville sådan rigtigt vide, hvor bange vi var i vores sidste øjeblikke.

Det hele ville slutte med vores blodpletter i vejkanten. Jeg forestillede mig det hele som en film for mit indre blik.

Jeg kunne ikke bevæge mig en millimeter. Det her var rent faktisk ved at ske.

Havde vi en chance, hvis vi løb? Kunne vi overhovedet stikke af fra dem?

Niks. Mine glimmersko var akkurat lige så nyttesløse som resten af mit tøj.

Om nogle sekunder ville Røde Maske nå hen til mit vindue.

”Nej, nej,” klynkede Laura, mens hun drejede nøglen igen og igen. Hendes blik var fastlåst på manden i den hvide maske, der stod et stykke fra hende. I modsætning til Røde Maske stod han bare og stirrede på os.

Røde Maske trampede hen mod os. Jeg kunne se hans øjne nu.

”Start nu for fanden!” skreg Laura og drejede nøglen, mens hun slap koblingen.

Volvoen adlød.

5

Hoppende kom Volvoen i bakgear og ræsedede baglæns.

Gruset knasede under bagdækkene på i den smalle vejkant som en advarsel om, at vi var ved at ramme bakkесiden.

Laura rykkede i rattet og satte bilen i første gear. Vi fløj fremad. Var vi ved at køre ud over skrænten?

”Stop, stop!” råbte jeg.

Laura bankede bremsen i bund og kastede os imod sikkerhedsselerne.

Jeg hev efter vejret og så op. Min defekte sikkerhedssele havde ikke bremsset mig godt nok, og jeg havde tabt Lauras telefon på gulvet.

”Shit, shit, shit,” mumlede jeg. Selv om det ikke var vigtigt, om jeg havde telefonen eller ej lige nu. Selv, hvis jeg havde den i min hånd og var klar til at ringe, kunne jeg ikke få kontakt med nogen.

Den røde maske var lige ved siden af mit åbne vindue.

”Kør!” skreg jeg igen til Laura og trak mig væk. Sikkerhedsselen holdt mig kun lige på plads. Der var ingen steder at flygte hen.

Røde Maske greb fat i dørhåndtaget. Han rykkede voldsomt i det, men det rokkede sig ikke det mindste. Midt i al min frygt sendte jeg en kærlig tanke til Volvoen. Det håndtag var gået i stykker, lige efter Tish havde købt bilen af Tonys ven. Døren kunne hverken åbnes indefra

eller udefra. Man skulle enten kravle ind via førersiden eller gennem vinduet.

Jeg registrerede, at Laura kæmpede med gearene ved siden af mig. Hver eneste bevægelse følte langsom og sløret, som om vi befandt os under vand. Hvorfor kørte vi ikke? Var bilen gået i stå igen?

Røde Maske rykkede en sidste gang i dørhåndtaget, inden han gav op. Han stak hånden ind gennem det åbne vindue. Jeg vred mig væk med et skrig, da hans fingre fik fat i min løse sikkerhedssele. De strejfede den bare hud ved mit kraveben. Jeg lænede mig så langt væk, jeg kunne, uden at ramme Laura. Jeg kunne lugte hans sure plastikånd inde fra masken.

Gå efter skridtet, øjnene, næsen, skreg min hjerne. Kæmp imod!

Før jeg kunne beslutte mig for, hvordan jeg ville slå ham, ormede hans anden hånd sig ind i bilen. Den greb fat i mit korte hår og borede sig ned i min hovedbund. Han greb fat og vred med den ene hånd, mens han trak sikkerhedsselen ned med den anden.

Ved siden af skreg Laura og slap rattet for at give sig til at slå på den arm, der havde fat i mit hår.

Alt blev stille under pulsen, der bankede i mine ører. Jeg rev ham så hårdt, jeg kunne. Jeg forsøgte at komme væk, men sikkerhedsselen over mine hofter holdt mig fast. Hans greb blev endnu mere fast. Med en voldsom bevægelse trak han mit hoved hen mod vinduet og sendte kaskader af smerte ind i min hovedbund. Jeg borede neglene ind i den bare hud på hans arme. Jeg gravede til og søgte efter knoglerne i et forsøg på at få ham til at give slip. Bandende slap han taget i sikkerhedsselen og gav sig i stedet til at søge efter spændet.

Smerten var vanvittig, men idéen om at blive hevet ud af bilen var værre.

Jeg fik øje på Hvid Maske, der omsider var nået hen til Volvoen. Han slog begge knyttnæver ned i kølerhjelmene med et brag.

Min sikkerhedssele klikkede åben.

Selen løsnede sig, og smerten i mit hår blev endnu værre. Jeg fornemmede den velkendte lyd af Volvoen, der blev sat i gear.

Med så megen kraft, jeg kunne mønstre, kastede jeg min krop fremad mod instrumentbrættet. Så bankede jeg hovedet tilbage mod sædet – og hans hånd.

Hans greb løsnedes en smule, så jeg vred mig sidelæns. Min albue ramte Lauras højre arm, mens Volvoen fløj baglæns mod bakkensiden. Dens dæk hvinede i takt med mit eget skrig. Der var endnu et ryk i mit hår, inden han omsider mistede grebet.

Ud ad øjenkrogen så jeg Hvide Maske tumle bagover i førersiden og falde tungt i vejsiden.

Please, please, please, bad jeg. Ordene fløj gennem mine tanker i et desperat ønske om at se en anden bil på vejen eller guddommelig indgriben, alt andet end fornemmelsen af de svedige hænder mod min hud igen.

Volvoens kofanger ramte ind i bakkensiden med et højt klonk, men Laura tøvede ikke. Hun drejede på rattet og skiftede gear.

Jeg kunne se, at det med en trepunktsvending havde været lige lovligt optimistisk. Måske den gigantiske Volvo kunne klare det under optimale omstændigheder, men lige nu var der panik i stedet for præcision. Vi var nødt til at køre frem og tilbage en gang mere, før vi kunne komme hele vejen rundt.

Det værkede i min hovedbund, og en stribe af noget vådt løb ned ad min nakke. Jeg behøvede ikke røre ved det. Jeg vidste, det var blod.

Laura bandede og drejede rattet så langt, det kunne. Jeg forberedte mig på, at vi igen skulle køre helt ud til kanten. Vi holdt tværs over vejen nu.

”Bitch,” hvæsede Røde Maske.

Hvide Maske var også kommet på benene. Han børstede støv af sin hoodie.

Jeg trak mig væk fra vinduet, mens mændene kom tættere på. Lige straks kunne de gribe fat i mig igen. Den her gang ville de trække mig ud af bilen.

”Skynd dig! Om på bagsædet,” skreg Laura. Hun hamrede gaspedalen i bund, og bilen hoppede fremad, faretruende tæt på skrænten – og mændene.

Jeg maste mig forbi gearstangen uden at røre den. Med den ene fod skubbede jeg mod instrumentbrættet. Kasettebåndoptageren fik fat i den ene strop på min sandal og skramlede hårdt mod kanten på det manglende handskerum. Jeg dykkede ned på bagsædet. Da jeg så mig tilbage, havde Røde Maske stukket hånden ind gennem vinduet og rev fat i dørhåndtaget, der ikke flyttede sig en tomme. Gud, hvor jeg dog elskede den Volvo.

Røde Maske bandede igen, da bilen bakkede endnu en gang. Han mistede grebet om dørhåndtaget. I stedet for at gå væk, fulgte han med bilen, indtil den bagerste kofanger ramte bakkесiden, og Laura var tvunget til at bremse.

Fra bagsædet så jeg skrækslagen til, da Røde Maske opgav dørhåndtaget og i stedet dukkede sig ude af syne. Hvad havde han gang i?

”Laura,” mumlede jeg. ”Er din dør låst?” Jeg så frem og tilbage mellem de to døre ved bagsæderne og forsikrede mig selv om, at de var

låst. Jeg forsøgte at få øje på ham.

”De er låste,” gispede Laura og fik sat bilen i første gear. ”Hold fast!”

Det var nu. Den sidste del af vendingen. Det ville blive tæt på, og vi kunne kun lige akkurat komme rundt. Satsede jeg på.

Mit blik fandt Hvide Maske, der bare stod der og gloede på det sted, hvor Røde Maske havde været lige før. Jeg tænkte, at han lignede en, der ikke anede, hvad han skulle stille op. At de ikke havde haft en gennemtænkt plan. At deres angreb ikke var organiseret. De improviserede, og nu var Hvide Maske fortabt.

Hvis der var et lille håb, så var det det.

Laura drejede på rattet og speedede op. Jeg lukkede øjnene og holdt fast og ønskede, at jeg havde haft tid til at tage sikkerhedssele på.

Volvoen fløj fremad, men kun et lille stykke, før Laura skreg og bremsede op. Jeg åbnede øjnene og så, at hun havde sluppet rattet igen. Motoren brummede stadig. Vi var altså ikke gået i stå, men vi rørte os ikke ud af flækken.

Jeg fulgte hendes skræmte blik og fik øje på Røde Maske, der var dukket op ved Volvoens forende. Den her gang havde han noget i hånden; en stor, skarp sten.

Før Laura kunne dukke sig, slog han den hårdt ned i forruden. Jeg kunne både høre og føle slaget, der smadrede glasset i et edderkoppespind af revner, der dækkede hele førersidens udsyn. Jeg vidste, at det ikke ville vare længe, før han kunne stikke hånden ind i bilen og tage nøglerne. Laura havde sluppet gearstangen.

Jeg så til i stille gru, mens han løftede stenen igen. Havde han tænkt sig at bruge den på os også? Hvor smertefuldt ville det være at dø på den måde? Ville hvert eneste slag gøre ondt, eller ville jeg kun mærke

det første? Jeg forestillede mig hans øjne derinde bag masken, mens han stod og beundrede den skade, han havde forvoldt. Jeg kunne heller ikke se hans læber, men jeg forestillede mig, at de smilede.

Røde Maske var tilsyneladende tilfreds med, at vi ikke ville stikke af, så han smed stenen og mumlede noget over skulderen. Så gik han rundt til passagersiden. Den her gang lænede han hele vejen ind gennem vinduet og fik fat i Lauras trøje, og stønnede i forsøget på at trække hende hen til sig.

Jeg samlede alt mit mod og fumlede efter kassettebåndoptageren. Jeg trak den ud og slog den ned over hans arm, så hårdt jeg kunne.

Laura skreg igen, og et sekund troede jeg, at jeg havde ramt hende og ikke ham.

Slaget skubbede både ham og Laura, og han slap hende og vaklede væk fra bilen. Og så ... Laura slap koblingen og trådte på speederen.

Volvoen sprang fremad en sidste gang og fortsatte ud på vejen.

NOELLE WEST IHLI

Noelle West Ihli er en amerikansk forfatter.

Noelles to store passioner er mord og heste
(hver for sig, aldrig sammen).

Hun bor i Idaho sammen med sin mand, to sønner og katten
Michelle. Når hun ikke plotter sin næste thriller, skræmmer hun sig
selv med med true-crime dokumentarer eller rider en tur
(med sin trofaste peberspray).